

amantele

Amantele: The Ultimate Guide to the Traditional Romanian Wooden Utensil

Introduction to Amantele

In the rich tapestry of Romanian cultural heritage, traditional wooden utensils hold a special place. Among these, the **amantele** stands out as a symbol of craftsmanship, history, and daily life in rural Romania. Whether used in cooking, serving, or as decorative items, amantele embody the ingenuity of Romanian artisans and the timeless beauty of handcrafted objects. This comprehensive guide explores the origins, types, uses, and preservation of amantele, helping enthusiasts and collectors understand their significance and value.

What is an Amantele?

Definition and Etymology

The term **amantele** (singular: amante) refers to traditional Romanian wooden utensils, often crafted by hand from local hardwoods such as beech, oak, or fruit trees. The word “amante” is believed to have roots in regional dialects, possibly derived from old words linked to kitchenware or tools.

Characteristics of Amantele

Amantele are typically characterized by:

- Hand-carved from solid wood
- Simple yet functional designs
- Decorative carvings or painted motifs in some cases
- Durability and longevity due to craftsmanship

They can come in various shapes and sizes, tailored for different culinary or serving purposes.

Historical Significance of Amantele

Origins and Cultural Roots

The tradition of making amantele dates back centuries in Romanian rural communities. Historically, these utensils were essential in everyday life, used for:

- Mixing dough and ingredients
- Serving food during communal meals
- Preserving food items such as cheese or smoked meats

Crafted by local artisans, amantele reflected regional styles and were often passed down through generations.

Symbolism and Cultural Identity

Amantele are more than just tools; they symbolize Romanian hospitality, craftsmanship, and connection to nature. They are often featured in folk art, costumes, and festivals, emphasizing their cultural importance.

Types of Amantele

Depending on their use and design, amantele can be categorized into several types:

Kitchen Utensils

- **Mixing spoons:** Large, flat, or rounded, used for mixing dough or ingredients.
- **Spatulas:** Thin, flexible utensils for turning or serving food.
- **Salad servers:** Pairs of carved wooden forks or spoons for serving salads.

Serving Utensils

- **Trays and platters:** Flat or slightly curved, used for presenting bread, cheese, or cured meats.
- **Decorative bowls:** Often painted or carved, used for serving or as decorative pieces.

Decorative and Cultural Amantele

Some amantele are primarily ornamental, showcasing intricate carvings or painted motifs representing Romanian folklore, nature, or religious symbols.

Materials and Craftsmanship

Types of Wood Used

The choice of wood influences the durability and aesthetic of amantele:

1. **Beech:** Commonly used for its hardness and light color.
2. **Oak:** Known for strength and rich grain patterns.
3. **Fruitwoods:** Such as apple or cherry, valued for their fine grain and colors.

Carving Techniques

Amantele are traditionally carved using simple hand tools like knives, chisels, and gouges. Artisans often employ techniques such as:

- Relief carving for decorative motifs
- Engraving fine patterns

- Burnishing or painting for added aesthetic appeal

Preservation of Skills

While modern machinery exists, many artisans still practice traditional hand-carving methods, ensuring the preservation of this cultural craft.

Uses and Practical Applications

In Daily Life

Amantele are versatile and can be used for:

1. Mixing and preparing traditional Romanian dishes such as sarmale (cabbage rolls) or mămăligă (polenta).
2. Serving cheeses, cured meats, bread, or salads during family gatherings.
3. Stirring or handling hot foods, thanks to their heat-resistant properties.

Decorative and Collectible Items

Beyond their functional role, amantele are valued as:

- Decorative pieces in homes, especially in rustic or folk-themed interiors
- Collectibles for enthusiasts of Romanian folk art
- Gifts for those appreciating handcrafted cultural artifacts

Preservation and Care Tips

To maintain amantele in good condition:

- Wash with mild soap and warm water; avoid soaking
- Dry immediately to prevent cracking
- Occasionally oil with natural oils like linseed or beeswax to preserve the wood
- Keep away from direct sunlight or excessive heat

Where to Find Authentic Amantele

Local Markets and Artisans

In Romania, especially in regions with strong folk traditions such as Maramureș, Bucovina, and Transylvania, amantele can be purchased directly from artisans and markets.

Folk Art Festivals and Exhibitions

Events dedicated to Romanian crafts often showcase handcrafted amantele, offering opportunities for purchase and appreciation.

Online Platforms and Collectors

Many artisans now sell their products online through platforms dedicated to folk art, ensuring global access to authentic amantele.

Collecting and Appreciating Amantele

Tips for Collectors

1. Verify authenticity by examining craftsmanship and provenance
2. Prefer items made from quality wood with detailed carvings
3. Consider age and condition for antique amantele
4. Learn about regional styles to identify unique features

Displaying Amantele

To showcase amantele effectively:

- Use wall mounts or shadow boxes for decorative pieces
- Pair with traditional Romanian textiles for a cultural display
- Maintain humidity and avoid direct sunlight to preserve wood

Conclusion: Embracing the Heritage of Amantele

The **amantele** stands as a testament to Romanian craftsmanship, cultural identity, and the enduring tradition of handcrafted wooden utensils. Whether used practically in kitchens, displayed as art, or treasured as collectibles, amantele connect us to the rural roots and folk traditions of Romania. Preserving and celebrating these objects ensures that the skills, stories, and cultural expressions they embody continue to thrive for generations to come.

By exploring their history, types, and uses, enthusiasts can better appreciate the beauty and significance of amantele, helping to promote awareness and appreciation of Romania's rich folk heritage.

Frequently Asked Questions

What is the meaning of 'amantele' in different contexts?

'Amantele' is a term that can refer to a romantic partner or lover in certain languages or dialects, often implying affection or intimacy. Its specific meaning varies depending on cultural and linguistic context.

How is 'amantele' used in modern music or literature?

In modern music and literature, 'amantele' is often used poetically to denote a beloved or romantic interest, emphasizing themes of love, passion, and longing.

Are there any cultural festivals or traditions associated with 'amantele'?

While 'amantele' itself may not be tied to specific festivals, many cultures celebrate love and romantic relationships through festivals and traditions, where terms like 'amantele' might be popularly referenced.

What are common misconceptions about 'amantele'?

A common misconception is that 'amantele' exclusively refers to a secret or illicit lover; however, in many contexts, it simply denotes a romantic partner without any such connotation.

How has the term 'amantele' evolved over time?

The usage of 'amantele' has evolved from formal or poetic references to more casual or colloquial expressions of love, influenced by cultural shifts and linguistic changes.

Can 'amantele' be used in social media or online communication?

Yes, 'amantele' is sometimes used in social media posts, poetry, or messaging to express affection or refer to a loved one, especially in communities familiar with its meaning.

Additional Resources

Amantele: Unveiling the Rich Heritage and Modern Significance of a Timeless Tradition

Introduction

Amantele — a term that may evoke curiosity among those unfamiliar with its cultural roots — represents more than just a word; it embodies a rich tapestry of history, craftsmanship, and social significance rooted in specific regions of Europe. As a traditional form of decorative art, amantele has persisted through centuries, adapting to contemporary tastes while preserving its ancestral essence. This article delves into the origins, cultural importance, techniques, and modern adaptations of amantele, shedding light on its enduring legacy and relevance in today's world.

The Origins and Historical Context of Amantele

Tracing the Roots: From Ancient Traditions to Regional Identity

Amantele's origins are intertwined with the cultural fabric of certain European communities,

particularly in the Mediterranean and Balkan regions. Historical records suggest that amantele emerged during the late Middle Ages, evolving from a blend of local artisan practices and influences from neighboring cultures.

- Medieval Craftsmanship: During the medieval period, artisans in coastal villages began creating intricate decorative objects to embellish homes and religious sites. These objects often incorporated motifs symbolizing protection, prosperity, or spirituality.
- Cultural Crossroads: The Mediterranean basin, with its bustling trade routes, facilitated the exchange of artistic ideas, resulting in a unique style that combines local motifs with broader Mediterranean influences.
- Regional Variations: Over time, different regions developed their distinct interpretations of amantele, influenced by local materials, religious practices, and aesthetic preferences.

Societal Significance and Evolution

Initially, amantele served primarily as functional or ceremonial objects, often used in religious rituals, festivities, or as status symbols among the local elite. As society evolved, so did the purpose and perception of amantele, transforming from purely utilitarian artifacts into cherished cultural symbols.

- Symbolic Meaning: Many amantele pieces incorporated symbols of protection, fertility, or good fortune, making them popular household items.
- Transmission of Skills: Artisans often passed down techniques through generations, ensuring the preservation of traditional methods.
- Modern Adaptations: In recent centuries, lovers of cultural heritage and artisans have sought to revive and reinterpret amantele, blending tradition with contemporary design.

The Craftsmanship and Techniques of Amantele

Materials Used in Creating Amantele

The authenticity and beauty of amantele are rooted in the careful selection of materials, which vary depending on regional availability and tradition.

- Ceramics and Clay: One of the most common mediums, especially for decorative tiles and figurines.
- Wood: Used for carved figures, jewelry, and household items.
- Textiles: Embroidered fabrics and woven items often feature amantele motifs.
- Metalwork: Silver and bronze are employed in jewelry and small decorative objects.

Artistic Motifs and Symbolism

Amantele is characterized by distinctive motifs, often inspired by nature, religion, and daily life.

- Floral and Fauna Patterns: Roses, vines, birds, and other natural elements symbolize growth, harmony, and vitality.
- Geometric Designs: Symmetrical patterns and tessellations reflect order and balance.
- Religious Symbols: Crosses, saints, and other iconography imbue amantele with spiritual significance.

Techniques Employed by Artisans

Creating authentic amantele involves mastery of various traditional techniques, passed down through generations.

- Hand-Painting and Glazing: For ceramics, artisans meticulously paint intricate designs, often using natural mineral-based dyes.
- Carving and Incising: Wood and stone amantele are shaped and decorated through precise carving.
- Embroidery and Weaving: Textile amantele features detailed embroidery, often using silk or wool threads.
- Metalworking: Techniques such as repoussé, filigree, and casting are used to craft detailed jewelry and ornaments.

Preservation and Modern Methods

While traditional techniques remain vital, some artisans incorporate modern tools and methods to enhance efficiency and durability.

- Use of Power Tools: For intricate carving or shaping, artisans may employ specialized machinery.
- Synthetic Dyes: Modern coloring agents replace natural dyes in some cases, offering a broader palette.
- Digital Design: Emerging technology allows for precise pattern creation and replication.

Cultural Significance and Contemporary Relevance

Amantele in Festivities and Daily Life

Despite the advent of mass-produced goods, amantele continues to hold cultural significance.

- Festivals and Celebrations: Many regions feature amantele motifs in costumes, decorations, and ceremonial objects.
- Home Decor and Personal Adornment: Handmade amantele pieces are valued as heirlooms, gifts, or personal accessories.
- Religious Practices: Certain religious ceremonies incorporate amantele artifacts as symbols of protection or blessing.

Preservation Efforts and Challenges

The survival of amantele as a living tradition faces several hurdles:

- Modernization and Globalization: The influx of cheap, mass-produced items threatens traditional artisans' livelihoods.
- Loss of Knowledge: Aging artisans and lack of apprenticeships endanger the transmission of skills.
- Market Demand: Limited markets for handcrafted amantele items restrict economic sustainability.

Organizations and communities worldwide are working to address these challenges through:

- Cultural Heritage Programs: Initiatives to document, teach, and promote amantele techniques.
- Tourism and Cultural Tourism: Promoting amantele as part of cultural tourism can generate

income and awareness.

- Fair Trade and Ethical Markets: Supporting artisans through fair trade initiatives ensures sustainable livelihoods.

Modern Uses and Innovation

Today, amantele has transcended its traditional boundaries, inspiring contemporary art and design.

- Fashion and Jewelry: Designers incorporate amantele motifs into modern jewelry, clothing, and accessories.
- Interior Design: Handmade tiles, wall art, and decorative objects featuring amantele patterns are popular in boutique hotels and homes.
- Collaborations with Artists: Cross-disciplinary projects blend amantele traditions with contemporary art, fostering innovation.

The Future of Amantele: Preservation and Innovation

Balancing Tradition and Modernity

For amantele to thrive in the 21st century, a delicate balance must be struck between preserving traditional techniques and embracing innovation.

- Education and Workshops: Promoting artisan training ensures skills are passed on.
- Digital Platforms: Online marketplaces help artisans reach broader audiences.
- Cultural Recognition: Governments and cultural organizations can support amantele through grants and exhibitions.

Promoting Global Appreciation

Increasing global awareness of amantele's cultural value can foster appreciation and demand.

- Cultural Festivals: International festivals dedicated to traditional crafts can showcase amantele.
- Academic Research: Documenting and publishing studies on amantele's history and techniques highlight its importance.
- Media and Storytelling: Documentaries, articles, and social media campaigns can tell the story of amantele to a worldwide audience.

Conclusion

Amantele stands as a testament to the enduring power of cultural heritage and artisanal craftsmanship. From its ancient origins to its modern reinterpretations, amantele embodies a unique blend of history, artistry, and identity. While facing contemporary challenges, the collective efforts of artisans, cultural institutions, and enthusiasts can ensure that amantele continues to inspire, adorn, and protect for generations to come. Its preservation not only honors the past but also enriches the tapestry of human creativity in the present and future.

Amantele

amantele: ,

amantele: O noapte cu un prinț Sabrina Jeffries, 2018-11-02 SERIA „BASTARZII REGALI”
Frumoasa văduvă Lady Christabel este disperată să recupereze câteva scrisori care ar putea să-i ruineze reputația și ar face orice pentru a intra în posesia lor. Tocmai de aceea acceptă să se prezinte drept amanta lui Gavin Byrne, proprietarul unui vestit club de jocuri de noroc din Londra, pentru a-l însoți la o petrecere scandalosă găzduită de bărbatul care deține scrisorile. Dar, când este de acord să învețe de la Byrne cum trebuie să se comporte în public ca o amantă adevărată, nu bănuiește cât de convingătoare urmează să fie lecțiile lui desfrânate. Gavin Byrne, un notoriu crai din Londra, este hotărât să găsească singur scrisorile și apoi să le folosească pentru a pune la cale propria răzbunare. Faptul că lecțiile de imoralitate se dovedesc un succes cu fermecătoarea Lady Christabel reprezintă un bonus neașteptat al planului său. Prins fără să vrea în mrejele seducătoare ale „elevei” sale, vestitul crai are de făcut o alegere foarte dificilă: să-și ducă până la capăt răzbunarea la care a visat toată viața ori să o protejeze pe femeia de care s-a îndrăgostit? „Dialogul spumos aduce un plus de valoare unei povești emoționante, foarte senzuale și profund romantice.” Romantic Times Sabrina Jeffries este autoarea a peste 40 de romane, vândute în aproape 10 milioane de exemplare și traduse în 20 de limbi.

amantele: În pat cu regele Eleanor Herman, 2020-01-20 De-a lungul secolelor, amantele regale au fostenerate, temute, invidiate și batjocorite. Ele au dat tonul modei, au încurajat artele și, în unele cazuri, au condus națiuni. În pat cu regele, de Eleanor Herman, ne conduce în sala tronului și în dormitoarele celor mai puternici monarhi ai Europei. Plină de personaje excentrice, umor irevențios și observații șocante, această poveste fermecătoare despre pasiune și politică reprezintă cronică a 500 de ani de aventuri palpitante. În mod straniu, principala îndatorire a unei amante regale nu era de a-i oferi regelui partide de sex, ci companie. Obligați să se însoare cu prințese străine respingătoare, regii căutau alinare lângă femeile pe care le alegeau singuri. Și ce femei! De la Madame de Pompadour, faimoasa metresă a lui Ludovic al XV-lea, care și-a păstrat poziția vreme de 19 ani în ciuda frigidității sale, la Camilla Parker-Bowles, care i-a uzurpat locul nimeni altelea decât strălucitoarei Diana, prințesă de Wales. Amanta regală de succes se făcea indispensabilă. Era gata să converseze cu regele plină de voioșie atunci când era obosită, să facă dragoste la orice oră când era bolnavă și să-i răspundă fi ecărui capriciu. Purtând masca încântării peste toate neplăcerile, nu era niciodată istovită, nu se plângea și nici nu suferea. De la începuturile istoriei, puterea a fost un afrodisiac plin de forță. Folosind jurnale, scrisori personale și depeșe diplomatice, Eleanor Herman dezvăluie dinamica sexului și a puterii, a rivalității și a răzbunării, la cele mai pline de strălucire curți ale Europei. Inteligent și amuzant, În pat cu regele este un capitol al istoriei femeilor care rămăsese nescris – până acum.

amantele: Jurnalul unui Zeu inventat ,

amantele: Journal of American Folklore , 1916

amantele: Marea Contemplare Universală - Poeme filosofice Sorin Cerin, APRECIERI CRITICE DESPRE POEZIA FILOZOFICA LA SORIN CERIN · Prof. univ.dr. Ștefan Borbély, subliniază în revista Contemporanul, nr.10, octombrie 2020, la pagina 5, sub titlul Gnozele lui Sorin Cerin.că:Multitudinea de sintagme scrise cu majusculă (Lumea Nimănui; Urma Adâncă a Durerii; Întunericul Singurătății; Labirintul Absurdului etc.) indică existența unui sistem conceptual precis în interiorul poeziei religios-filosofice a lui Sorin Cerin, care-și trage seva, în mod evident, dintr-un ethos de esență creștin-gnostică, cu precizarea că protagoniștii canonici ai Creștinismului clasic (Isus, Maria, Diavolul etc.) nu apar în discursul soteriologic al volumului, deși finalitatea spirituală a demersului e dincolo de orice îndoială, fiindcă poetul invocă în mod constant, ca țintă finală a aspirației sale, Iubirea, Ochiul de Vis al Perfecțiunii sau Calea spre Absolut a Viitorului. Regimul dihotomic al cuvintelor-cheie ale volumului e, și el, de proveniență creștină, fiindcă în interiorul lor se confruntă Absolutul și Absurdul, așa cum în Maniheism, de pildă, soarta lumii e decisă de bătălia

dintre Ființa de Lumină și Prințul Întunericului. Am menționat dinadins Maniheismul ca posibilă sursă de inspirație a cosmologiei create de către Sorin Cerin, fiindcă, asemenea apocalipselor străvechi (adică a textelor-revelație), poetul se opune dispersiei induse de materialitate prin construirea unei mitologii proprii, foarte atent caligrafiate conceptual. Așa procedau marii maestri ai Creștinismului timpuriu, preluând o tradiție ce venea din vremuri precreștine, când, prins în mrejele iluziilor lumilor versatile, metamorfice (Prințul Întunericului din Maniheism este, și el, un demiurg metamorfic, capabil să-i confere Materiei formele cele mai atrăgătoare, ca să nu mai vorbim de Maya hindușilor), învățatul își construia un univers (sau un mit) autarhic de sine stătător, care, de sorginte spirituală (cristalină) fiind, îi oferea acestuia „templul” necesar pentru exercițiul soteriologic. Migălind, apoi, la fiecare detaliu al acestui „templu” (care putea fi o dumbravă de bambus, o mănăstire în vremurile mai noi sau chiar o Carte), învățatul se purifica odată cu fiecare pietricică pe care o așeza în zidul edificiului său, învelindu-se în cele din urmă cu el ca și cum ar face-o cu un nimb de lumină. Poezia lui Sorin Cerin contribuie, prin fiecare nou vers, prin fiecare nouă poezie sau culegere, la edificarea unui asemenea sistem spiritual autarhic. De aceea, terminologia poetului are o logică intrinsecă precisă: atunci când el spune că orice Catedrală a Absurdului e clădită cu materie luată din moarte, atunci când scrie despre Străinul Suconștient sau despre Cuvintele Înghețate care plutesc în jurul nostru ca niște spini de gheață, sensul acestor sintagme trebuie căutat în interiorul sistemului mitografic creat de către poet, și nu interpretate prin extrapolare. Să încercăm, așadar, să decriptăm structura simbolică și narativă a acestui mit, pentru a-i înțelege semnificația. Universul pe care poetul îl evocă în versurile sale este unul al finalurilor de ciclu cosmic, fiind, așadar, unul de sorginte eschatologică. Există, în el, „cimitire de cuvinte”, „catedrale ruinate”, zori înțeleștați, care „se surpă” sau „ferestre sparte de Cer”, în care „plouă cu cioburi tăioase de clipe”. Nu vom găsi nicăieri în perimetrul acestui univers, care pare inspirat de ruinele suspendate în eter ale lui Piranesi, nici un spațiu de compensație sau de refugiu, ruina și dispersia fiind omniprezente. Astfel, geografia neagră, deznădăjduită a volumului sugerează aducerea credinței într-o stare extremă, de macerare (acedia lui Thomas d'Aquino, interpretată și ca torpor), stadiu de anulare a ființei, din care pornesc, mai departe, două drumuri alternative: cel al renunțării și al morții, respectiv cel al curajului și al speranței, rostul dispersiei extreme fiind acela de a sugera că și-n situațiile cele mai prejudiciante, viața credinței dispune de suficiente resurse lăuntrice pentru înălțare și „renaștere”, fiindcă indiferent de cât de opacă ar fi lumea din jurul nostru, tot există, în textura sa de profunzime, suficiente „semințe de iubire” pe care să le adunăm pentru a construi o mântuire. Poezia lui Sorin Cerin ne apare, așadar, ca fiind una marcată de un optimism spiritualist paradoxal, funcționând cu logica unei lumi inversate. Poetul construiește, cu fervoare și cu pricepere sintactică, o anti-lume (lumea „cimitirelor de cuvinte”, a sensurilor înghețate, lumea „cioburilor tăioase” și a Absurdului), care are, în cele din urmă, menirea de a-i pune credința la încercare și de a-l întoarce către orizontul izbăvitor al Absolutului. Sub aspect cantitativ, cuvintele și imaginile volumului aparțin cu precădere lumii dispersate, „pierderii, uitării reci și indiferente”, Absurdului, adică unui climat eschatologic, pe care Credința are chemarea să îl tranșeze și să îl corecteze. Poetul merge însă chiar mai departe, propunând o cosmologie de tip dualist, din categoria celor folosite în Gnoză. Să încercăm să o înțelegem, pornind de la poezia cu nr. 20 din volum, intitulată Unde vom fi obligați să rămânem:/Ne-am imbarcat,/pe corabia Deșertăciunii,/cu nume de Fericire,/fără să știm,/că porturile în care va acosta aceasta,/sunt cele ale Durerii și Absurdului,/urmate la final,/de cel cu nume de Moarte,/unde vom fi obligați să rămânem,/pentru totdeauna,/despărțiți de identitatea Iubirii,/ce ne va fi furată,/de către un alt Destin,/ce nu ne va mai aparține,/spre a fi dusă în depărtările,/Inimii de Jar,/a Eternității Clipei,/dăruită undeva-cândva,/de Privirea ta,/rătăcită acum,/printre Florile de Lacrimi,/ale Amintirilor/. Nu e singurul loc în care Sorin Cerin vorbește despre un destin abulic, înșelător, în care omenirea a fost „închisă”, claustrată împotriva voinței sale. În cazul de față, „corabia deșertăciunii” acostează în porturi cu conotații exclusiv negative, dar nu este deloc sigur că pasagerii și-au dorit o asemenea „croazieră”, destinul lor purtându-i în derivă împotriva propriei lor voințe, din rațiuni superioare, pe care ei nu le pot controla. Într-un alt poem din volum există un „Dumnezeu al

Nimănu", care a făurit lumea (sau măcar o parte din ea) „fără să înțeleagă” că ea trebuie să se compună (și) din iubire. Acest demiurg „neatent” a operat chiar de la început o selecție axiologică negativă, oprindu-i pe oameni să ajungă direct la valorile Binelui sau ascunzându-le pe pozitive. Termenul axial al întregului complex e Străinul Subconștient, pe „care - scrie poetul - ne-a fost interzis să-l cunoaștem”. În consecință, omenirea s-a lăsat captată într-o „greșeală” cosmică premeditată, care i-a obstaculat drumul înspre împlinire, adică înspre Iubire. Străinul Subconștient apare în mai multe dintre poemele lui Sorin Cerin, el având forța unei obsesii cu valoare recuperativă. Trăind în universul sfâșiat, dispersat al materialității „absurde”, poetul nu face decât să se îndepărteze de Străinul Subconștient, mântuirea cerând, dimpotrivă, un parcurs în sens invers, înspre recuperarea Subconștientului și punerea sa în armonie cu Absolutul. Precondiția „întoarcerii” (termen esențial pentru Gnoză) o reprezintă interiorizarea Iubirii: împărțășirea din substanța ei, pregătirea transfigurării. Dispunând, astfel, de toate elementele constitutive ale mitologiei poetice personale a poetului, nu ne rămâne decât s-o reconstituim. Punctul de pornire îl reprezintă, ca-n Gnoză, existența unui „Dumnezeu Străin” (numit Dumnezeul Nimănu de către poet), care a rostuit greșit, „neatent” Cuvintele Facerii, dând la iveală - fără s-o fi dorit, probabil - o lume unilateral abstruză, „absurdă”, în care spiritul oamenilor este pus la încercare grea. Nici voința nu-i mai ajută, așa cum am văzut că se întâmplă cu metafora corabiei aflate în derivă, fiindcă lumea a fost tocmită de la început greșit, cu sensurile normale inversate. Simbolul major al volumului exprimă, așadar, o capcană metafizică: ființa umană este prinsă într-un „joc” ironic, de tip eschatologic, din care, aparent, nu are cale de ieșire. Numai că impasul se dovedește a fi doar aparent, întrucât constructorul edificiului sublim propriu, adică poetul, dispune de puteri specifice, soteriologice, prin intermediul cărora poarta mântuirii se deschide. Toate aceste puteri sunt anti-sistemice, adică anti-eschatologice. A pus „Dumnezeul Nimănu” cuvinte anapoda în lumea pe care a creat-o? Rostul poetului este de le găsi pe cele adevărate - și de a le scrie, pentru a le face accesibile și celor din jur. S-a îndreptat lumea, fără s-o știe, înspre rătăcire, uscăciune și dispersie?: rostul poetului este acela de a găsi sensuri, noime și surse de energie, și de a le arăta și celorlalți, pentru a înlocui lumea fragmentată cu promisiunea unei frumoase, întregi, luminoase. S-au așezat forțele materiei pe calea Absurdului și ale opacității? Rostul poetului - și, implicit, al omului - este acela de a sădi Iubirea în suflete și de a se întoarce către Absolut. Oricine poate opera aceste retroversiuni esențializate, fiindcă, în cele din urmă, poet și om semnifică, în sistemul de gândire al lui Sorin Cerin, cam același lucru: două ipostaze calitativ înrudite ale omului religios, ale Celui care Crede. ·

Prof. univ.dr. Alexandru Cistelean în cadrul rubricii Avant la lettre, sub titlul Între reflecție și atitudine apărut în revista Familia nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015, pag.16-18, Al Cistelean consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că: Din câte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivând, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile „de meditație”. O modalitate între toate riscantă - și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna - întrucât tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcând un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu „poezia filosofică,” întrucât poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gândului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decât din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect - nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decât atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierde vremea în confesiuni domestice. Ele

atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astfel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucât se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvântului. De regulă majuscula botează stratul "conceptual" (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizând alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încât de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedeează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bazează pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfârșite de genul "spinii Adevărului", "coșarii Împlinirilor", "periile Amăgirii" etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gândului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atât mai mult) ca atare. Dar nu cite și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe "gînd", Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperare la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama "Societății de consum" sau pe cea a deșertăciunii "Iluziilor Existenței". E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic ("Ticăloșia Diavolului se numește Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.", dar și altele, nu mai puțin provocatoare și "infamante" la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută "pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții". E febra devoțională de pe reversul imprecățiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit iese, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecție. · Prof.univ.dr. Elvira Sorohan Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în Convorbiri literare unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol,[30] Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din Convorbiri literare,numărul 9,(237),paginile 25-28, 2015 [31] sub titlul Un poet existențialist din secolul 21, că:Am în față trei

plachete de versuri ale puțin cunoscutului și nu lipsitului de inspirație poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică descrescendo, ușor de înțeles, Nonsensul existenței, Marile tăceri, Moartea, toate apărute în 2015, la Editura Paco, din București. După ideile titulare, îndată te frapază și vocabularul poetic al primei poezii ce te întâmpină cu sintagma „Iluzia Vieții”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moștenită din vocabularul consacrat al existențialiştilor, deajuns ca să bănuiești ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cât se menține poetul pe aceeași coardă de fond, și cât de adânc, cât de grav trăiește întru această idee deloc nouă. Și nu e nouă pentru că rădăcinile existențialismului, modern reformulat, își trag seva din scepticismul biblicului, melancolicul Eclesiast, descurajat, în conștiința tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existențialist avant la lettre. El descoperă că „vreme e a te naște și vreme e să mori”, în rest, „totul e vîinare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existențialismul a fost intens susținut filosofic în secolele al XIX-lea și al XX-lea, de la Kirkegaard și pînă la Sartre, cu nuanțe specifice. O poezie în termenii existențialismului statuat mai poate interesa ființa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale și a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale și nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăiește miracolul creator, inspirația. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una și aceeași copertă), autorul le subintitulează, ne varietur, „Poezii de meditație”, cum și sînt la nivelul ideilor. Dar, cât de adîncă și cât de personală e meditația, n-o poți spune decît la sfîrșitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei și din ce perspectivă intelectual-afectivă le dezvoltă poetul. În mod cert, vocabularul poeziei existențialiste universale, ușor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinații surprinzător de noi, unele îndrăznețe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca și cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeași coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleași idei, aceeași atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, același vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinaat în noi și noi sintagme, cu actualizări ce țin de mediul de astăzi și chiar imediat al ființei aruncată în lume să ispășească „Păcatul Originar”. Se știe, pentru că spuneau înțelepții, „fiul Evei nu trăiește într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiția de a-și construi o meditație personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinației cuvintelor, fără să poată evita frecvența redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit și de două ori în aceeași poezie, este „Iluzia Vieții”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapază prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenței”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” și multe altele. Sintagma care aduce aici și acum trăirea problematizată a existenței este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susține ideea. Adesea, această energie debordantă a reșezării cuvintelor acoperă ceea ce cauți în poeziile compuse pe una și aceeași temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieții”, înăuntrul, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificații de bază ale poeziilor. Și mai e o particularitate, punctuația. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înțeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferință numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deșertăciunile destul de puțin ordonate ca să poți urmări idei clare. Semnificațiile se aglomerează în una și aceeași poezie, cum e Ierarhia Deșertăciunii. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deșertăciune” e angajat într-o combinație gravă, tăioasă, pusă să însoțească chiar fenomenul nașterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greața”, í la Sartre, lăsate în urmă de conștiința

absurdului existenței. Am trimis la poezia Industrie a Cărnii Existențiale: „Plugul Deșertăciunii sapă adânc,/ în țărîna Existenței,/ vrînd să însămînteze genele Iluziei Vieții,/ pentru a naște Lumea,/ după o gestație prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ ...corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existențiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdi.”

Ceea ce găsești în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea și altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creația cuprinsă în aceste trei plachete. Dacă noțiunile și conceptele sintetic cuprinse în cuvinte își păstrează constant înțelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeași, pare să meargă spre epuizare, ca și forța de înnoire a poeziei. Au și cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existențialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordurilor de Ziare,...”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colțul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înțelesuri pentru prăjit,...”. Și cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinațiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenței. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,...” și e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene și pline de invective”, și, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înșiră în sufletele,/ ce vor și speră la Înviere,...”.

Aici cuvintele s-au întors la poezie. Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenței iluzorii, resimțită ca atare în termenii existențialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînța acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfințitului,/ ce abia se mai pot ține întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declarații de neînvinsă voință de a înțelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoașterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia Ierarhia Deșertăciunii, încheiată, în termenii contemporaneității absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se lovește „trestia gînditoare”: „Cățărați pe Stîncile Vieții,/ vrem să înțelegem granitul ca și cum ar fi,/ o trestie conștientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieții,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înșine. || Ruinăm slăbiciunea,/ ... devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || ... Să fie ochii Societății de Consum făcuți doar pentru a/ privi Ierarhia Deșertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanțelor la care trimit imaginile poetice, este, în Vis și realitate, o: „icoană prinsă de pereții reci și insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă viețile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificații fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viața noastră, se lamentează poetul în Feline Existențiale: „se vinde scump la tezgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/... „Promisiuni Deșarte,/ și-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeți poetice aruncate și contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ținta absolut actuală este încă și mai evidentă atunci cînd, în poezia Jocul de-a Viața cu Moartea, este incriminată, cam în aceiași termeni, „grădina Societății de Consum Foamete,/ drept mari atleți ai

tăierilor de venituri./ Cîntarele false și isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă...". Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existențialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu și biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durități de limbaj, cu particularități ale existențialismului sartrean, în timp ce Matematica existenței și multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei „monde cassé ” percepută critic de francezul Gabriel Marcel. Poate cea mai densă în concepte complementare „existenței”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este Desfrîu. Sînt încercări de a da definiții, de a pune în relație lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea ființei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conștiința căderii omului în lume sub blestem divin, dar și din ceea ce ar fi o consecință, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogația, din poezia Desfrîu, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conștient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existența este o nălucă prinsă între două vise, Spațiul și/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deșertăciunea Democrației și Dictatura./ Care desfrîu nu-și are mănăstirea sa și care crimă,/ democrația ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiție a „Existenței” ca „joc de noroc”, însoțită de „Speranță”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea ființei de a judeca propria existență, etern îngăduită să poată depăși absurdul. Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipește prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieți și a cărților. Paradoxal, același temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare și accentuată singurătate, pînă la a-și simți sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, ființa căzută în „neant”, mai are șansa de a fi sortită „Eternității”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă și Eternitate”, „Tăcere” și „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipsește inspirația rîvnită de alții, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un artifex, și, încă, să nu calce prea apăsător pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

· Ana Blandiana: Poezia de meditație pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevăruri filozofice, ci o impletire de revelații despre aceste adevăruri. Iar raportul dintre intensitatea acestor revelații și indoiala din care sunt construite adevărurile este chiar piatra filozofală a acestei poezii. De altfel, secretul de a putea fixa fulgerul revelației este o problemă la fel de subtilă ca și aceea a pastrării energiei solare din zilele calde în cele reci.

· Theodor Codreanu „Sorin Cerin este un gînditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minții, mînuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viața noastră spirituală și socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditație, impregnînd-o și cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvîntului de Peter Sloterdijk), reușind, totodată, performanța de a rămîne pe teritoriul lirismului autentic chiar și atunci cînd vituperează „Corbii vulgari necrofili și necrofagi ai Viselor”.

· Ioan Holban „Despre expresivitatea și bogăția înțeleșurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frînturi din bucuria edenică pentru a ieși din „menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.

· Prof. univ. dr. Maria Ana Tupan Meditațiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare și energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului și grotescului existenței nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant și blasfemitor. Sfada cu „adulterinul Dumnezeu” – apelativ șocant dar foarte expresiv pentru ideea de păcat originar al lui ... Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblîi desacralizate, cu un Creator care meșteștește firmamentul la o masă de fierar și un Diavol în care s-au contopit toți frondiiștii hippy-rap-punk-porto-ricani: [...] stelele alcoolice, ale

unui Univers, lacom, meschin și cinic, băute de Dumnezeu la masa Creației, pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol, Dacă poetul și-a propus în poemul La un grătar un exercițiu urmuzian, reușita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identității de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci și tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieții spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuțioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea și revelația definiției aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu și un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viața trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat și că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineste ființa umană ca aflându-și autenticitatea în multiplicarea mentală a realității terne și ca proiect existențialist. · Prof.univ.dr. Mircea Muthu Disperarea de a găsi un Sens existenței contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimțit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate” Meditația, întoarsă spre sine însăși de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloși ai Oceanului nesfârșit, se automacerează la aceeași temperatură febrilă, de arc voltaic, enunțată – în nuce –de sintagma „ploilor de foc”. · Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece dincolo, o reflecție și o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care pășește. cu atâta energie, pe tărmurile frumos traversate de cei înzestrați cu harul preoției. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucției poetice, dacă e să înțelegem cum se cuvine desfășurarea versurilor sub steagul titlului. · Prof.univ.dr. Ion Vlad Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul Marile Taceripoezii de meditatie Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permanenta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic. · Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu: Intelectual format la școala bucureșteană, dar simțind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al școlii clujene, unde își identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad și Mircea Muthu, Sorin Cerin își construiește și poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri își declară peste tot măestrîi, identificați aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecție filozofică și structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) și Arghezi.Însuși titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând același titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâșie, în pustia gândului și a imaginii frânt ogindite de lumea declarată, între dragoste denunțatorie și revoltă tandră, între blestem incantatoriu și rugă deghezată, de veșnic îndrăgostit, fără putință de a-și declina, în realitate, fervoarea, deși cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant și apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-și drama înstrăinării și a introspecției ratate, ca și neputința întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferența unui timp și unui spațiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naște, in litania `a rebours, semnele creației mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii · Conf. univ. dr. Călin Teuțișan Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disperate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie și fragmentar, a lumii, dar mai ales a ființei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referință al acestor poeme, traversate, când și când, de parabole ale realului, citit în cheie simbolică, dar și ironică. Cinismul lipsește cu desăvârșire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de față, mai exact conștiința lirică, pune o presiune etică asupra realității, forțând-o astfel să-și asume propriile adevăruri uitate. · Prof.univ.dr. Cornel Moraru Profet al neantului existențial, poetul face parte din categoria moralistilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice și proiecții aspre dintr-o viziune extatică de sfârșit de lume. Meditațiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema nonSensului Existenței, deși exprimă mai mult

îndoieli decât certitudini și întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilație la sarcasm și de la indignare, din nou, la extaz... · Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu Prin cimiterile viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existențiale își caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. Catedrala existenței are capcanele ei, Adevărul absolut pare de neatins, Crinii albi ai adevărului pot ucide, dacă nu-și aerisești cămara minții, eul poetic descoperă mai degrabă un Dumnezeu prea amar... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelația și limitează trăirea deplină a sensului existenței. · Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată și dominată de false valori sfârșește pentru a putea regenera prin Cuvânt. · Prof.univ.dr. Ștefan Borbély Spirit profund și sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenușii. Un întreg arsenal al modernității negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinței, maimuța de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunțe, în versurile sale, armele letale ale societății de consum și ospiciul alienării prin mercantilizare a existenței noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanțe sau replici. Noii pași ai credinței sunt enunțați peremptoriu ca speranță a mântuirii colective, lumina divină se întrezărește, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată pașii sau privirile · Gheorghe Andrei Neagu Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale (Greșeala pag.73) Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate · Marian Odangiu "Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esențiale: relația Ființei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (și distorsionantă în același timp !), dispariția unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogații copleșitoare și infinite neliniști -, absența tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieții, absurd înălțat la rang de rațiune existențială alimentează spaima și angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluție, navighează îndurerat dar lucid printre imagini și metafore de înaltă și convingătoare pregnanță, construiește scenarii apocaliptice despre Viață, Iubire și Moarte..." · Eugen Evu :...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprrie testamentară ale unui ceremonial, ...al neo-cunoașterii, platonice-socratice sub semnul "Guvernământului General al Genezei" bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacralului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane....Cum Vine scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în 'odaia cu oglinzi' a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, în mare parte asumat, nota bene. În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al "căderii umanului în zoon politikon"...Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection.

amantele: CAFEA SI FUM DE TIGARA RONI CACIULARU, 2017-11-24 Cafea si fum de tigara este o carte unica, adresand 14 personalitati din arta si cultura israeliana. Prin interviuri si reportaje iscusite, pline de sarm, Roni Caciularu ne dezvaluie pulsul intelectualitatii israeliene de origine romana, asa cum se deseneaza ea in secolul XXI.

amantele: Pana cand moartea ne va desparti Amanda Quick, 2017-05-23 În Londra victoriană, Calista Langley are o agenție care facilitează întâlniri între doamne și domni respectabili care, din diverse motive, nu și-au găsit încă un partener de viață. Însă, din senin, un individ periculos și

obsedat a început să îi trimită diverse mici cadouri potrivite doar cuiva care a suferit pierderea cuiva drag. Toate gravate cu inițialele ei. Disperată să găsească ajutor și temându-se că poliția nu ar fi de mare ajutor în acest caz, Calista își îndreaptă toate speranțele către Trent Hastings, un scriitor de romane polițiste care se bucură de mare succes. Gândindu-se că domnișoara Langley urmărește să profite de sora lui, Eudora, care i-a devenit clientă, Trent este inițial vizibil pornit împotriva Calistei, Cum trecutul i-a lăsat urme vizibile – și fizice, și sufletești –, Trent a învățat să își țină emoțiile în frâu, chiar și când atracția irezistibilă pe care o simte față de Calista îi cam zdruncină toate mijloacele de apărare. În vreme ce Trent și Calista cercetează dosarele potențialilor clienți ai Calistei pe care aceasta i-a respins, în speranța de a identifica astfel persoana care i-a pus gând rău, devine tot mai limpede că doar moartea ei îl va mulțumi pe cel care o urmărește...

amantele: CÂND DANSEAZĂ SAKURA ALEXANDRA BOHOSIAN, 101-01-01 O poveste de iubire intensă, vindecare și sacrificiu în inima Japoniei feudale. Amenintata de o ninsoare care i-ar fi blocat drumul de întoarcere, Francesca este salvată de samuraiul legendar Shingen Takeda, un războinic temut, dar cu suflet zbuciumat. Prezența ei aprinde o scânteie ce-i schimbă viața pentru totdeauna. Marcată de traume adânci, Francesca începe să-și deschidă inima sub protecția lui, iar între ei se naște o iubire pasională, profundă și plină de încercări. Shingen are nevoie ca ea să rămână — nu doar aproape, ci să-i fie balsamul care să vindece rănilor sufletești, adânci. Însă umbrele războiului amenință să-i destrame, iar dragostea lor trebuie să învingă obstacole nemiloase. O dramă intensă despre pasiune, curaj și speranță, țesută sub dansul delicat și efemer al florilor de cireș.

amantele: Păcatele fiului - cartea a doua Theo Anghel, 2019-08-28 Legăturile dintre Lia și Luca sunt profunde. Cei doi au trăit în alte timpuri, la începuturile omenirii, ca Lheya și Beleth, într-un oraș numit Elazard, însă povestea lor nu a ajuns la final nici în zilele noastre. Abia acum s-au regăsit cu adevărat, iar amintirile altei vieți vin peste ei ca un tăvălug și îi forțează să se privească adânc în suflet. Sentimentele de atunci revin, năucindu-i cu forța și vigoarea cu care își cer dreptul la viață. Însă, la fel cum lucrurile nu au fost ușoare atunci, nu vor fi nici acum. Obstacole terifiante le vor fi puse în cale de cei ce vor să împiedice ca o profeție din zorii veacurilor să se împlinească. Ei doi sunt cheia și, de aceea, toate forțele răului își vor da mâna pentru a le încurca planul de a fi împreună. Dar ce s-a întâmplat atunci în Elazard?

amantele: Inima salbatica Elizabeth Hoyt, 2016-09-19 Reynaud St. Aubyn și-a petrecut ultimii șapte ani într-o captivitate de iad, în Coloniile americane, ca prizonier al indienilor. Acum, acest bărbat, odinioară un viconte care avea toată lumea la picioare, dă buzna în mijlocul unei reuniuni organizate în reședința familiei și își cere drepturile ancestrale. Însă poate să fie considerat acest sălbatic adevăratul moștenitor al ultimului conte de Blanchard, mai ales că toată lumea îl considera mort de multă vreme? Beatrice Corning, nepoata celui care a moștenit toată averea Blanchard, este o adevărată domnișoară englezoaică, bine-crescută și cu maniere impecabile. Dar are un secret: nici un bărbat nu a reușit să o fascineze așa cum a făcut-o frumosul tânăr pe care îl cunoaște doar din portretul aflat în casa unchiului ei. Brusc, acest bărbat apare în carne și oase – și o vrăjește, chiar dacă cei șapte ani de captivitate l-au făcut să își piardă blândețea și l-au transformat într-un adevărat diavol. Dar Beatrice poate să vadă omul nobil din spatele sălbaticului care a devenit Reynaud. La rândul lui, și el e atras de această lady încântătoare, deși bănuiește că loialitatea ei se îndreaptă spre unchiul amenințat să piardă toate drepturile de care s-a bucurat în ultimii ani. Va putea dragostea lui Beatrice să-l înlănțuească pe acest bărbat care nu se va da înapoi de la nimic pentru a-și recăpăta titlul, averea și locul în înalta societate – chiar dacă asta înseamnă să o sacrifice pe ea?

amantele: La Corónica , 2000 Spanish medieval language and literature newsletter. (varies).

amantele: Julia, o la nueva Eloísa Jean-Jacques Rousseau, 2007-09-01 Julia o la Nueva Eloísa”, obra epistolar publicada en 1760 que gozó de un enorme éxito en su época, nos sumerge en un análisis profundo de los sentimientos humanos: la pasión amorosa y el amor filial, el deber, el honor y la virtud, la amistad, la lealtad en el matrimonio... Pero, a pesar de un romanticismo incipiente, Rousseau no deja de ser el filósofo de la Ilustración, de tal manera que, además de relatar

una historia de amor, podemos hacer un completo recorrido tanto por su pensamiento como por los usos y costumbres del siglo XVIII: las Artes, las Letras, la política, la educación de los hijos, pero también la moda en el vestir, la cocina, el trabajo del campo, y hasta el paisajismo y los jardines.

amantele: Porto Rican folk-lore John Alden Mason, 1916

amantele: Nueva biblioteca de autores españoles , 1906

amantele: Origenes de la novela ... Marcelino Menéndez y Pelayo, 1915

amantele: Origenes de la novela Marcelino Menéndez y Pelayo, 1915

amantele: Ecaterina cea Mare & Potemkin Simon Sebag Montefiore, 2016-12-05 Carte nominalizată la premiile Samuel Johnson, Duff Cooper și Marsh Biography „O biografie splendid scrisă, o carte care reușește să ne surprindă în multiple feluri. Nu numai că scoate din umbra istoriei personalitatea lui Potemkin și cariera sa excentrică, dar aduce la viață Rusia aristocratică a secolului al XVIII-lea... Este evident că ceea ce l-a fascinat pe Sebag Montefiore este însuși omul - personalitatea, realizările, relația sa de o viață cu suverana-amantă -, iar această fascinație transpare în fiecare pagină a cărții.” - Anne Applebaum „O carte magnifică... Reabilitarea plină de pasiune și de devotament a eroului lui Montefiore este numai unul dintre nenumăratele atuuri minunate ale acestei cărți. Realizată în urma cercetării amănunțite a arhivelor rusești, este o lucrare științifică deosebită... O biografie superbă... greu de imaginat că va putea fi întrecută vreodată.” - Frank McLynn „Entuziasmul și erudiția lui Montefiore fac din această carte mult mai mult decât o biografie captivantă, lectura ei este un galop năvalnic... Un triumf al muncii de cercetare și o bucurie a lecturii.” - Antony Beevor Ca tânăr ofițer de gardă, Grigori Potemkin a atras atenția Ecaterinei, la acea vreme Mare Ducesă a Rusiei, cu un gest teatral plin de mare galanterie în timpul loviturii de palat care a adus-o pe aceasta la tron. În cei treizeci de ani care au urmat, avea să devină iubitul ei, partener la domnie și soț într-o căsătorie secretă, care lăsa libertate amândurora pentru satisfacerea propriilor extravagante sexuale. Potemkin s-a dovedit a fi unul dintre cei mai sclipitori oameni de stat ai secolului al XVIII-lea, ajutând-o pe Ecaterina să extindă Imperiul Rus și manipulând cu îndemânare aliați și adversari, de la Constantinopol până la Londra. Această biografie recrează cu însuflețire personalitatea flamboiantă și realizările lui Potemkin și îi redă locul cuvenit ca un adevărat colos al secolului al XVIII-lea. Volumul este o cronică a relației tumultuoase dintre Potemkin și Ecaterina, a extraordinarei povești de dragoste dintre două personalități puternice care au influențat cursul istoriei. Aducând la viață aceste personaje cu destine romanești, Montefiore relatează totodată povestea creării Imperiului Rus. O biografie la superlativ - intimă și panoramică, explodând de viață și pasiune. „Una dintre marile povești de dragoste ale istoriei, în aceeași ligă cu Joséphine și Napoleon, Antoniu și Cleopatra... O carte excelentă, scrisă cu o extraordinară măiestrie a detaliului și un talent literar uluitor.” - The Economist

amantele: Elementary Spanish Reader Aurelio Macedonio Espinosa, 1916

amantele: Pan American Magazine , 1909 Some numbers include a Sección española.

Related to amantele

StockCharts — s.c.a.n. StockCharts SharpCharts Tips, Tricks and undocumented feature for StockCharts.com 141 views 7 comments Most recent by lmkwin August 27 SharpCharts

Scanning for moving average cross overs — s.c.a.n. I wrote the following scan for the 8ema crossing above the 21ema for the current day

SharpCharts — s.c.a.n. Categories - Questions about creating and interpreting bar/candlestick charts on StockCharts.com

How to Scan for Average Daily Range % - Better than ATR I think this ADR% scan is better than the standard ATR scan (explanation below). First, the scan: $[SMA(nPeriods, Range) > Close/x]$ where $x=ADR\%$

Scan for percent change — s.c.a.n. - I'm looking for finding, or writing, a scan for seeing the percent change of a group of stocks over a time period

The StockCharts Answer Network (s.c.a.n.) Categories - A user-maintained website dedicated to

helping people use StockCharts.com and Technical Analysis

Trendline alerts - s.c.a.n. Is there a way to get alerts when trendiness are broken? Also I see how to manually draw trendiness. Is there a way for Stockcharts to draw them?

In the new version, how to have that earnings date in the - s.c.a.n. StockCharts is still antiquated. Not big improvement for the EXTRA members and non-ACP users. VERY DISAPPOINTING. I like the carpet update. I would like the FULL QUOTE tick box at the

Comparing multiple stocks — s.c.a.n. - is there some way in stock charts to compare 3-6 different stocks in one chart?

The StockCharts Answer Network (s.c.a.n.) A user-maintained website dedicated to helping people use StockCharts.com and Technical Analysis

Top 1000 Aktien • Meistgesuchte Aktien • onvista Hier findest du die 1000 Top Aktien des aktuellen Monats. Grundlage für die Berechnung sind die Abrufe der Aktiensnapshots vom ersten Tag des aktuellen Monats bis

Aktuelle Aktien Empfehlungen - Aktuelle Aktien Empfehlungen, FinanzNachrichten.de bietet die wichtigsten Nachrichten aus dem Bereich Aktien, Börse und Wirtschaft mit täglich über 12.000 Wirtschafts-News sowie Aktienkurse

Welche Aktien kaufen? - Welche Champions-Aktien Sie gerade kaufen können, zeigen wir Ihnen in jeder Aktienbrief-Ausgabe mit den konkreten Empfehlungen für das Basis-Depot der Woche.

Daneben gibt es

Kaufempfehlung: Diese Aktien stehen auf den Expertenlisten ganz In der vergangenen Handelswoche haben wieder zahlreiche Experten zum Einstieg in Aktien geraten. Diese Anteilsscheine wurden von den Analysten zum Kauf empfohlen

DRONESHIELD & Die beste deutsche Aktie im Tradingcheck! Würde ich kaufen? 15 hours ago Die Droneshield-Aktie geht heute erneut durch die Decke. Lohnt der Einstieg jetzt noch? Und wie schaut es bei dieser deutschen Aktie aus, die wahrscheinlich kaum einer auf

Beste Aktien heute - welche Aktien jetzt kaufen? - 5 days ago Welche das sind, zeigt dieser exklusive Bericht über die besten Aktien aktuell. Wichtig ist hierbei, auf die jeweilige Marktsituation sowie die persönliche Anlagestrategie

Hohe Kurschancen, Dividenden-Asse, niedriges KGV: Die 15 besten Aktien 15 Top-Aktien mit Kaufempfehlung, zweistelligem Potenzial, starker Dividende & günstiger Bewertung

Beste Aktien | Die besten Aktien nach Branchen & Ländern - LYNX Die Antwort darauf ist nicht pauschal, es gibt keine allgemeingültige Definition für die „besten Aktien“, denn die Bewertung hängt von verschiedenen Faktoren ab – darunter

Welche Aktien kaufen? Kaufempfehlungen & Aktien-Tipps 2025 Experten Ratings Buy, Sell, und Hold helfen bei der Aktienauswahl. Aktien jetzt kaufen oder abwarten? Ein Frage, die sich Anleger*innen immer wieder stellen. Von uns erfahren Sie,

Alle realtime Aktienkurse & wichtigsten Aktien in der Übersicht • 6 days ago Aktien unterliegen grundsätzlich einer Vielzahl von Risiken (insbesondere Kursentwicklung). Die aktuellen Tagesgewinner unter allen notierten Aktien findest du in

American Society of Plastic Surgeons Get information on plastic surgery procedures, view before and after photos, read about the latest trends and find board-certified plastic surgeons in your area

Cosmetic Procedures - American Society of Plastic Surgeons Cosmetic plastic surgery includes surgical and nonsurgical procedures that enhance and reshape structures of the body to improve appearance and confidence

What is Plastic Surgery? | American Society of Plastic Surgeons What is Plastic Surgery? Plastic surgery is a broad surgical subspecialty that, unlike other specialties, isn't confined to a single organ system. As a result, it is a technically demanding

Find a Plastic Surgeon Near Me | ASPS Find information on board-certified plastic surgeons in cosmetic and reconstructive surgery. Use our free Find a Surgeon tool to get started and find an ASPS Member Surgeon in your area

Reconstructive Procedures - American Society of Plastic Surgeons Reconstructive surgery is

performed to treat body parts affected aesthetically or functionally by congenital defects, developmental abnormalities or trauma

Plastic Surgery Before and After Photos | ASPS For a complete list of ASPS members and to search for plastic surgeons in your area, please use our Find a Plastic Surgeon tool. These photographs represent typical results, but not everyone

The top seven plastic surgery trends for 2025 | ASPS All ASPS members are board certified by the American Board of Plastic Surgery, have completed an accredited plastic surgery training program, practice in accredited facilities

ASPS Plastic Surgery News - American Society of Plastic Surgeons Learn about the latest trends in plastic surgery with our annual statistics and take a deep dive into the specialty with our blogs and vlogs

About ASPS - American Society of Plastic Surgeons The ASPS website welcomes millions of visitors a year and is one of the most popular online destinations for those interested in learning about plastic surgery procedures and finding a

Job Opportunity Board & Marketplace Home The Job Opportunity Board (JOB) is available to both ASPS members and non-members to help search for and recruit plastic surgeons for open positions, and fellowships, or advertise a

Related Articles

- [john deere d140 deck belt diagram](#)
- [fishing merit badge workbook](#)
- [a diagram of a jellyfish](#)

[Back to Home](#)